Ч. 277 Середа 13 (25) грудня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Бесїда пос. Вахнянина

виголошена в Палатї послів на засїданю дня 11 грудня.

(Дальше).

З промов, які з нагоди проґрамової бесїда Є. Е. п. Президента Міністрів в тій високій Палатї виголошено, а також і з нинїшних видко, що посїяне зерно не упало на камінну землю.

Поодинокі національні партиї показали навіть охоту не лише іти в тім вказанім напрямі, але тут і там зробити почин, бо-ж говорено о переговорах Чехів з Нїмцями і Нїмців з Словінцями, если би лише правительство згодило ся взяти на себе ролю честного посередника.

Здавало ся, немов би у всїх краях з мішаним населенем вижидано якогось рода modus vivendi, здорових і справедливих угодових пунктаций. Що при тім підпирані і протеґовані доси більшости мусїли би щось попустити з своїх далекоідучих жадань, то розуміє ся само собою.

З огляду на загальне добро держави треба би вложити на себе деяку повздержливість не потребуючи при тім нїчого тратити з того, що вже зискало ся і честно набуло ся.

Консолїдация нашої половини держави вимагає, щоби нїякий нарід не був упослїджуваний або навіть один другому підпорядкований.

Нїкому народови не повинно ся завязувати житє чужим панованєм. Бо народи, котрих розвиток спинює в якім небудь напрямі сусїдний нарід, не станууть нїколи добрими союзниками.

Народи Австриї мусять лише стояти на рівнї, не против себе, лише яко рівно вартні союзники побіч себе.

Цїла наша полїтично-національна борба, обертає ся властне найбільше довкола відносин поодиноких народностий до себе і тут була би вказана рівнобіжність. Рівнобіжні-ж лїниї ідуть спокійно побіч себе, але коли они лиш трохи скісно поставлені до себе, то мусять вкінци перетяти ся.

Єсли не хоче ся борби, то мусить ся всїм народам дати права в рівній мірі і се есть властне то, що висказано в правительственній проґрамі і до чого ми вже всї яко заступники народів були візвані.

Тут кинено також раз питане, а именно нинї може перед двома годинами, чи проґрамові наміри теперішного правительства щирі?

Судячи з мого становища по тім, що стало ся в найновійшім часї, мушу відповісти на се питане притакуючо.

Вправдї не маю чести належати до комісиї буджетової, але яко пильний і — можу собі сказати — яко безсторонний слїдитель робіт і розправ в тій комісиї, набрав я пересьвідченя, що нове правительство в короткім часї своєї управи, а особливо при буджетованю прелїмінаря на слїдуючий рік було вірне своїм проґрамовим основним принципам. Особливо — а чув я се случайно від членів буджетової комісиї — був Є. Е. п. Міністер просьвіти, як казали, незвичайно щедрий супротив жадань поодиноких народностий.

Так задержав Є. Е. п. Міністер просьвіти на поли шкільництва принцип національного рівноуправненя дуже совістно.

Панам з правиці на пр. удержавнила буджетова комісия, о скілько я знаю, три ґімназиї, дві в Чехах, а одну на Мораві. *(Пос. Пуркгард: То вже було давно обіцяне!)* Але тепер переведено.

Далматинцї і буковиньскі Русини дістали по однїй середній школї, Русини першу. Лише поновлений напад на Целле не удав ся, але нїмецкий нарід одержав певне найбільшу часть з державного буджету.

Є. Е. п. Міністер судівництва зволив до нас Русинів приступити з язиковою справою, именно з рускими написями на всїх судових будинках всхідної Галичини і при тім характеристичне і гідне наслїдуваня то, що ми в Галичинї не зробили з того піраньского питаня.

Також і п. Міністер торговлї виступив з обіцянкою, котру має вскорі виповнити, щодо національних бажань Русинів. Хоч се річи маловажні, то треба памятати, що від заявленя до предкладаня буджету минуло лиш мало часу. Принцип справедливости пустив вже коріне.

Справи поволи укладають ся. Правда, тепер народи Австриї, особливо меншости не спічнуть, доки не вирівняють з правительством своїх неполагоджених рахунків; але мимо того здасть ся, що наш державний корабель виплив на чисту воду.

Супротив того уповажнено мене именем руского клюбу зложити заявлене, що ми будемо голосувати за переходом до спациальної дебати над буджетом.

Однако при тім нехай менї буде вільно замітити, що при специяльній дебатї виступимо з актуальними жаданями до теперішного правительства, бо для руского народу не зроблено доси сего, чого нарід для свого всесторонного

Капітан Ґалятеї.

(З анґлїйского — Ґ. О'Гальорана).

Капітан Андерзон з „Ґалятеї“ немав нїкогісенько на сьвітї, але він був з тих, що й самі дають собі раду. Ті, що знали его дуже добре, казали, що він енерґічний. Другі знов говорили, що він твердого серця. А вже-ж кождий головік має свої слабі сторони, але які они були у капітана, годї було знати, бо здавало ся, як коли-б его не брала ся нїяка пристрасть. Лиш властителї „Ґалятеї“, фірма „Руін і Спілка“, мали то переконанє, що знають его слабу сторону. Они уважали его за захланного і казали, що він готов за гроші все зробити, та й задумали свого часу використати ту его слабу сторону. Тай дійстно, старий моряк призбирав собі був підчас своїх подорожий немало гроша.

Аж ось лучило ся, що одна нова фірма, котра торгувала зі Всходом, стала робити велику конкуренцию панам „Руін і Спілка“ і взялась підмавляти капітана Андерзона до себе на службу та й таки підмовила обіцявши ему значні проценти. Старий взяв свій декрет службовий, котрому було вже двайцять лїт, і пішов до своїх дотеперішних службодавців, щоби їм виповісти службу. Увійшовши до контори на першім поверсї, застав там старшого із спільників.

— Витайте, капітане Андерзон — відозвав ся пан Руін звичайним сердечним голосом. — Перебули знов одну славну подорож. — Притім і стиснув капітанови руку. — Пан Руін був то чоловік високого росту, грубий і з масним голосом. Він заедно усьміхав ся, лиш не знати чи щиро, а лице було у него таке повне, що ледви було видко зпоза него хитрі его очи.

— Та незла була подорож, але й послїдна під моєю командою — відповів Андерзон. — Я приходжу як раз віддати вам мій декрет службовий.

— Не можу приймити, мій панонньку, та й зараз скажу вам чому: Ми, я і мій брат, розважили собі, що „Ґалятея“ таки вже стара. — При тім спер ся пан Руін ліктями на стіл і говорив дальше шепотом: Мій брат каже, що то було би не по людски продати єї на опал, але він би охотно на то пристав, щоби закінчила ту свою службу яко живописний розбиток. Та й я такого самого погляду. А ви як думаєте, пане капітане, далось би то зробити?

Оден другому глянув остро в очи. — Коли-б хто знай, що зробив би то; але я волїв би...

— Послухайте ж мене, капітане, заким докінчите говорити. „Ґалятея“ есть, бачите, заасекурована в товаристві „Нептун“ на 9000 фунтів штерлїнґів. Ось тут поліса, а хто зробить з неї розбиток, тому буде фірма „Руін і Спілка“ вдячна і дасть ще 3000 фунтів штерлїнґів до того.

Тепер вже щез до послїдка той звичайний его усьміх з лиця, а в нім проявила ся лиш підла, захланна на гроші душа.

В моряку настав знов неспокій, як ще нїколи в житю. Аж очи підбігли ему кровю. Нараз випростував ся і хотів вже сказати, що не підойме ся такої роботи, але хитрий службодавець вийшов вже був з комнати. Старий медвідь морский мав час надумати ся, а чим більше думав, тим більше завертала ему голову така купа гроший. Він зміркував, що зручний моряк міг би то легко зробити без великої небезпечности для себе і для залоги корабельної. А коли так думає, то тих три тисячі фунтів штерлїнґів аж вже сьвітили ся ему перед очима і таки зовсім запаморочили его.

Коли пан Руін вернув назад, споглядав Андерзон сороможливо і як виноватий в землю.

— Ну, як, капітане, може вам помогти надумати ся? — відозвав ся покуситель.

Старий моряк обернув ся до него, але все ще дивив ся в землю, а наконець відповів: Нї, таки не можу того підоймити ся.... не можу!

Пан Руін хитро на то усьміхнув ся і погладив ся по бороді: Прикро менї, дійстно, дуже прикро. Три тисячі фунтів не довго будуть мусїли шукати собі чоловіка. То хиба приняти вашу вимову, капітане?

Андерзон взяв капелюх і поволи вийшов

культурного розвитку має право домагати ся від кождого правительства. Ми будемо мусїли також пожалувати ся на деякі невластивости і неправильности в найновійших часах, але ми пересьвідчені, що ті жалоби будуть справедливо оцінені.

(Конець буде.)

Справи краєві

(Проект устави о кваліфікациї урядників при видїлах повітових).

Видїл краєвий внесе на найблизшій сесиї соймовій проект зміни 26 параґрафу устави о заступництві повітовім. Після сего проекту при кождім видїлі повітовім мають бути установлені і заміщені місця секретаря, люстратора і інжиніра повітового. Ради повітові будуть обовязані визначити для тих трох урядників відповідну платню, прагматику службову і статут емеритальний. Коли-б сего обовязку не сповнили мимо візваня Видїлу краєвого, тоді Видїл краєвий буде в праві видати дотичні приписи.

Секретарі повинні мати укінчені науки правничі з всіми державними іспитами і що найменше дволїтну практику в адмінїстрациї при урядах правительственних або автономічних. Від інжиніра повітового вимагає ся укінчених наук технїчних з всіма іспитами державними і що найменше двоцїтної практики фахової. Люстратори мають виказати ся іспитом з державної рахунковости і також мають здати іспит в Видїлі краєвім з устави громадскої, устав і приписів о поліциї місцевій і виказати знане господарки громадскої у всіх галузях. Близші постанови що-до здаваня сих іспитів видасть Видїл краєвий. Час переходовий, в котрім урядники, що позістають тепер в сталій службі при видїлах повітових, мають доповнити хибуючу їм кваліфікацию, назначує ся на два літа, числячи від дня, коли проектована устава вийде в житє.

Ті секретарі, люстратори і інжиніри повітові, котрі що найменше 5 лїт перед часом, коли проектована устава вийде в житє, були стало заіменованими секретарами, люстраторами і інжинірами повітовими і викажуть ся сьвідоцтвом видїлу повітового, затвердженим із сторони Видїлу краєвого, що через довшу практику набули потрібного знаня фахового, та визначають ся правим і непорочним характером, будуть уважані на рівни з тими, що мають кваліфікацию, вимагану проектованою уставою.

Право іменованя урядників і слуг прислугувати буде видїлови повітовому.

Перегляд політичний.

Палата панів залагодила закон о кредитї меліорацийнім, прозізорию буджетову, закон о реорґанізациї служби санїтарної, кредит на женьску семінарию учительску і т. д. а потім відрочено сесию Ради державної.

В кругах правительственних уважають за успіх ґр. Бадені'го, що дебата буджетова поступала доси досить скоро і без великих перешкод. В тих кругах сподївають ся, що й сесиї соймові у всіх краях проминуть спокійно, а навіть і в ческим соймі не сподївають ся ніяких поважних несподїванок.

З Константинополя доносять, що під Цейтуном веде ся завзята борба межи Вірменами в силі 15.000 а Турками в силі 10.000 людий. Вірмени держать ся дуже добре, бо суть добре зорґанізовані і мають знамениті карабіни. На Креті ворохобня росте. Зі Смирни вислано туди пять полків піхоти. Греки грозять інтервенциєю на случай, коли-б Туреччина не заводила реформ на Креті.

З Масави наспіла вість, що Рас Маконен предкладає Італіянцям, щоби розпочати переговори в справі заключеня мира. Король Менелик стоїть в силї 50.000 людий над озером Ашанґі і жде на дальшу поміч. Скоро ґен. Баратієрі не одержить борзо помочи, то Абесинці готові его рішучо побити і заняти цїлу Ерітрею.

Новинки.

Львів дня 24 грудня 1895.

— Філія тов. Просьвіта в Стрию оповіщує, що 29 грудня с. р. о годині 5-ій відбудуть ся товариські сходини в льокали Руского Касина під „Чорним орлом". В проґраму входять: виклад проф. Юліяна Костецкого про пісни народні і виклад п. Вол. Охримовича про податки — відтак співи і декламациї. Видїл упрашає Вп. отців духовних, щоби зволили подати се при нагоді до відомости своїх парохиян і заохотили їх до численної участи в зборах.

— Бл. п. Йосифа Катерина Заклиньска, вдова по бл. п. пароху в Мариямполи, властителька реальности в Станїславові щира патріотка руска (мати проф. Романа Заклиньского в Станїславові і покійних Леонида та Корнила) померла дня 19 грудня 1894 в Станїславові, полишила — як пишуть звідтам — слїдуючі леґати: Для бурс дївочої і хлопячої в Станїславові, для Шкільної Помочи у Львові, для Шкільної Помочи в Станїславові, для Інститута руского товариства педаґоґічного у Львові, на будову руского театру у Львові і для ярославскої бурси ім. сьв. Онуфрия призначила по 100 зр., а під будову Народного Дому в Станїславові розпорядила відділити кусень огорода з услівем, щоби там побудовано Народний Дім, а не продавано того кусня огорода.

— Загальні збори тов. „Сокола" у Львові відбули ся 15 грудня с. р. при участи около 40 членів майже виключно академиків. (Старших другів, на жаль, майже не було). По відчитаню і одобреню справоздань секретаря і касиера приступлено до вибору нового видїлу, до котрого увійшли: яко голова Василь Нагірний, яко перший заступник голови Роман Цеглиньский, а яко другий Андрій Андрейчин, і слїдуючі други яко старшина: Ганиччак Осип, Гамота Олекса, Герасимович Іван, Гординьский Мирон, Грабовский Олекса, Ільчишин Олекса, Колодницкий Омелян, Кочоровский Лев, Лаврівский Володимир, Ластовецкий Николай, Масляк Іван, Питляр Гриць, Рудницкий Яків, Спожарский Євгений, Устіньский Володислав, Шевчук Василь, Гриняк Яким, Хой-

---

з контори. Але ледви зійшов кілька ступенів по сходах, як завернув ся і ще раз отворив двері. — Ні, пане Руін — сказав він — годі так.... мушу насамперед надумати ся.... або ні, таки годї. — Сказавши то вийшов.

Ще того самого вечера приніс ему післанець назад его старий декрет і він остав ся й дальше капітаном „Ґалятеї".

В чотири місяці опісля стрічаємо корабель, як він скидає набор в порті на острові сьв. Маврикія. Капітан розважив собі справу. Незадовго заставлено цїлу греблю паками з Берменґема і міхами з Менчестера, а опісля стали насипати пісок на порожне місце в корабли, заким „Ґалятея" відплила з порту Люи до Цейльону.

Капітан Андерзон змінив ся якось не конче в свою користь. Давнїйше був такий острий, що аж доходив до лютости, тепер же був чомусь для всіх моряків вибачливий. Від коли виїхав з Анґлиї, нераз каяв ся. Відтак оправдував ся сам перед собою, аж наконець приходила ему на думку заплата. Сам таки признавав, що дав ся підкупити, але дальше вже не думав; о золоту скалу розбивали ся заєдно его благороднїйші чувства, его честь і каяне.

Недбалість „старого" було видко найліпше по тім, як він допильновував нічної служби на корабли. Той моряк, що мав на призначенім до того місци розглядати ся, лягав звичайно спати, а прочі ішли за его примірои, або позалазили до передної будки, полягали там на скрині та курили. Капітан на то все дивив ся крізь пальці, а моряки, і так вже лїниві, не доходили того, чому він так робить. Одної ночи, коли заводжено другу варту, вийшов капітан на поклад і там переходжував ся з другим керманичем. Ніч була темна, але звіздиста. „Ґалятея" при сильнім вітрі гнала борзо наперед. Нараз відозвав ся капітан до свого підвластного: „Ґрант, возьміть одну звізду та обрахуйте місце, де ми тепер єсьмо!" — Чоловік той взяв секстант[1]), зробив, як ему казали а відтак пішов до каюти обчисляти. Моряк на передній сторожи хропів таки на добре, другі десь порозлазили ся а капітан Андерзон був дійстно сам один на покладї.

Тепер поступив ся він на перед, спер ся об край корабля і став розглядати ся дальновидом. Видів як-раз то, що хотїв: там далеко на переді сьвітила ся довга а вузка, біла як срібло смуга — то сьвітила ся так вода від дрібненьких звіряток морских, знак, що під нею в тім місци суть скали.

Андерзон сховав дальновид до кишенї. В лици его пробивала ся зухвала відвага. Так стояв він може з пів години і старав ся успокоїти свою віджилу совість. Гадки не давали ему спокою; ледви міг їх позбирати до купи, але все щось его перло: представляв собі в дусї сумну подію, яка мала настати; видів небезпечність для здоровля і житя; видів, не думаючи вже о собі, як его товариші будуть бороти ся з смертию. А відтак уявив собі і розбите самого корабля: так величаве судно має запропастити ся, а богатий, але з нечистою совістию мореплавець, покритий ганьбою....

Ні, як Бог на небі, так корабель не сьміє розбити ся!

В одній хвили прибіг до передної будки і крикнув: Всї враз! Навертайте! Борзо розходить ся о житє!

Моряки позбігали ся, много таки лиш в сорочках. Керма почала рушати ся і „Ґалятея" стала навертати на иншу дорогу. Але чи удасть ся їй то? Ні! Судно не дрожить а таки добре трясе ся, не дає ся навернути і завертає назад на давну дорогу.

Андерзон, такий старий мореплавець, не може того зрозуміти. Пробують ще раз — корабель знов не дає ся.

— Звинути великі вітрила на головнім машті! На переднім розпустити!

Зараз позвивали всї полотна на головнім машті, на переднім розпустили. Судно пливе поволїйше, але то ему не помагає.

— Ну, то ще попустити другі вітрила.

Попустили з правого боку, натягнули з лївого, але корабель все ще не пристає. Аж тепер стало капітанови ясно. Корабель дістав ся в бистру струю. Не треба вже було доказувати небезпечности, бо гук филь, що розбивали ся об скали, заглушав тупіт бігаючих по суднї людий, їх крики та фуркотане кружел від линв.

Тимчасом другий керманич скінчив своє обчисловане. Корабель опинув ся серед підводних скал коло островів Малєдивів. Гадає, що помилив ся, числить ще раз; так нї; добре обчислив.

Капітана повно всюди, підганяє і сам помагає при роботї. Видить, що вже всї вітрила позвивані, а таки не може судна анї вдержати, анї навернути. Скала таки вже під боком. Люди не можуть вже нїчого вдіяти та поставали і вже лиш дивлять ся на сьвітячу ся смугу та кленуть, бо видять вже свою — смерть. Аж один крикнув: Нехай капітана бере лихо з его приказами! До лодок!

„Ґалятея" мала пять лодок, але лиш одна з них була добра: тота лодка ратункова, що висїла межи головним а позадним маштом. На голос: До лодок! пустились всї на здогін до сеї лодки. По переду всїх біжить капітан з сокирою в руці. Під сильним ударом сокири лодка розсипалась на дрібні кусні. Моряки стали як остовпілі; перестали навіть клясти.

[1]) Секстанд єсть то прилад до міреня висоти звізд на небі і означуваня місця на мори, подібний до циркля з каблуком, котрий єсть шеєтою частию колеса — від того й назва „сeкстант".

нацкий Антін; яко заступники: Дроздовский Юлїян, Дзерович Орест, Стефанович Роман і Гісовский Теодор. На настоятелїв вправ вибрано: Ґамоту Михайла, Ґарматїя Гриця і Ґамоту Івана а на контрольорів: Рихвицкого Василя, Телишевского Тому і Врецьону Григория. — На засїданю старшини дня 19 с. м., під проводом голови д. Василя Нагірного вибрано: справником і господарем Болодимира Лаврівского, скарбником Антона Хоїндцкого, писарем Олексу Ґамоту, І. книговодцем Григория Питляра, ІІ. книговодцем Николу Ластовецкого, настоятелем борбництва Осипа Ганичака, грамотником Якова Рудницкого, книговником Євгена Спожарского. До комісиї забав вибрано скарбника, господаря, Рудницкого, Дроздовского і Ільчишина. До комісиї строю вибрано скарбника, Кочоровского і Цеглиньского. До комісиї сторожий огневих вибрано голову, справника і начальника. До комісиї для збираня складок вибрано Цеглиньского, справника і Рудницкого. До комісиї для зміни статута вибрано Цеглиньского і справника. Ухвалено внести до Сойму подане о підмогу.

— Огні. В Рибниках, повіта бережаньского згоріли 4 будинки господарскі; шкода 2.550 зр. в части обезпечена. — В Голодівцї коло Борщевич, повіта львівского, згоріла одна загорода; шкода 466 зр.

— Дефравдация податкова. В окружнім судї в Тернополи зголосив ся податковий екзекутор Іван Савицкий з податкового уряду в Чортковї і признав ся, що спроневірив гроші стягненї у контрибуентів за податки. Здасть ся, що спроневірена квота виносить звиж 2.000 зр.

— Холєра. Стан пошести в Галичинї в днях 21 і 22 грудня с. р. був такий: В Брикули новій, теребовельского повіта, полишило ся з попередних днїв 6 недужих осіб. В згаданих днях занедужали дві особи, виздоровіли 4, умерла 1, а лишили ся на дальше в лїченю 3 особи.

— Старі срібні десяти крейцарові гроші будуть приймати ся — як пише Wiener Ztg. — в торговельнім обороті лише до 1 сїчня 1897 р., а від 1 сїчня 1897 р. до 31. грудня 1898 буде їх можна вимінювати лише в головних касах державних.

— Хитрі дезертири. Ґазета коломийска доносить: До команданта транспорту, поручника 24 п. піхоти п. Геллера зголосив ся в повнім военнім уоруженю перед кількома днями фірер 63-го полку піхоти, що стоїть залогою в Бистрицї в Семигородї, і привів закованого в ланьцухи інфантериста того самого полку. Предложивши командантови документи виставлені від команди в Мармарошскім Сиготї, оповів єму фірер, що інфантерист есть дезертиром, за котрим він гонив, а тепер зловивши его, вертає з ним, щоби его приставити до власного полку. Командант не надумуючи ся видав дальшу маршруту і потрібні кошти подорожи. Однако на другий день побачив п. Геллер, що єму щез один документ, отже зателеграфував до команди в Мармарошскім Сиготї. Звідтам прийшла відповідь, що згаданий фірер разом з інфантеристом утїкли з свого полку в Бистрицї і так само обманили команду в Мармарошскім Сиготї як і в Коломиї. За хитрими дезертирами розіслано телеграми і придержано їх в Ґатнї на Буковинї. Оба мали вже куплені білети до Румунії.

— Обрабоване почтового воза. В цїлім Білградї викликав незвичайне вражінє рабунок, якого допущено ся в білий день бо о 6-ій годинї рано і то майже в самій серединї міста, бо близько будинку мінїстерства скарбу і ледве сто кроків від королївскої палати. Той почтовий віз їхав з зелїзничого двірця на головну почту і відвозив почту, що наспіла з Царгорода, Софії, Ниша і Краґуєвача. В тім напали на него рабівники і заки на крик почтилїона і кондуктора надбігли люди, они вже утїкли, забравши всї грошеві листи. Однако увязнено кондуктора і візника, бо есть підозрінє, що они були в змові з рабівниками. Шкода виносить до 300.000 франків. Богато грошевих листів найдено в парку мінїстерства скарбу. Доси не удало ся викрити злочинцїв.

— Згоріли в ваґонї. Варшавскі часописи доносять, що ґр. Головина іменованого недовно контрольором хабарівского банку державного в Сибіри стрітило в дорозї страшне нещастє. Він виїхав перед двома тижднями з Варшави на місце свого призначеня з жінкою, єї сестрою, трема малолїтними дїтьми і мамкою одного з них. Недалеко від міста Томска, в поїздї західно-сибірскої зелїзницї запалив ся ваґон, в котрім їхав ґр. Головин з родиною. Уратувати удало ся лише ґрафови, сестрі его жінки і мамцї з дитиною при грудях, котрі вискочили з поїзду в повнім бігу. Останки померших нещастний муж і отець наміряє перевезти до Варшави, аби їх там похоронити.

— Де двох сварить ся.. У віденьскій каварни Fin de siècle при улици Гебра в девятій дїльници, посварили ся сами днями при партаї білярду два студенти і то так дуже, що аж інспектор полїциї мусїв їх годити. Цїла пригода скінчила ся мирно, однако наслїдки єї були для студентів дуже немилі. Именно коли оба сварили ся і всї гості в каварни зібрали ся довкола них та прислухували ся, закрали ся до каварнї два злодїї, забрали нові плащі обох студентів і тихонько винесли ся. Аж коли сварка скінчила ся і оба противники забирали ся до відходу, побачили, що нових плащів нема. Почало ся гляданє по цїлім льокали, але очевидно на дармо. Аж тепер спільна шкода охолодила розгорячених молодцїв і они оба в найкрасшійшій згодї пішли разом на полїцию, щобы єї повідомити о крадежи.

— Що в Америцї може бути причиною театрального поводженя. В Сінсінаті, в північній Америцї дає представленя лихе драматичне товариство якогось Крукіса і робить знамениті інтереси. Приманою для публики есть п. Монгем найгірший актор під сонцем. В одній штуцї „Два підофіцири“ грав так нужденно, що публика обсипала его гнилими яблоками. На другий день оголосив директор таке заявлене на афішах: „Перед сценою буде розпростерта сїтка для охорони перед яблоками, бо публика певне не залишить кидати ними і нинї“. Тота оповістка мала дивний вплив на людий: від двох місяцїв грають в театрі згадану штуку по два рази на день публика ходить пильно кождого дня до театру з гнилими яблоками в кишенях, а скоро лише Монгем появить ся на сценї, розпочинає ся крик, гамір, сьміх і актора були би певно вже убили яблоками, колиб не хоронила его розпростерта сїтка. В наслїдок того величезного поводженя Монгем що перше брав на тиждень по 12 долярів, тепер одержує по 300 і ще зачинає ся торговати з дирекциєю!

Телеграми

Остенда 24 грудня. Бельґійский почтовий пароход „Фляндрия“ розбив шалюпу „Гелену“, при чім шість людий утопило ся.

Атини 24 грудня. На корабли австро-угорскої ескадри відбув ся вчера снїданок, підчас котрого грецкий король підніс тоаст вчесть австро-цїсарскої пари, а командант ескадри відповів подякою за гостину.

Ню-Йорк 24 грудня. В многих церквах в Сполучених Державах виголошують ся проповіди против війни.

Надіслане.

Найлекше стравна вода
з усїх вод мінеральних містячих в собі
73 зелїзо і арсен.

Природна арсенова
і

ЖЕРЕЛО ҐУБЕР

Зелїзна
мінеральна вода
СРЕБРЕНИЦЯ в Боснї

Виключне право висилки через фірми
ГЕНРИХА МАТОНЬОГО
Франценсбад, Віденьь, Карльсбад, Ґісгібль,
Завербрун, Будапешт.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Кожда хвиля дорога, бо скала вже коло самого корабля а филї гудять.

Капітан знову коло керми. Ще одна проба повна розпуки, а великий корабель завертає, випливає із струї. Він чує зараз ту зміну а з ним і залога. Але небезпечність ще не минула. Він передає керму другому, а сам біжить, щоби перехилити ся через корабель. Коли переходив попри моряків, що на передї збили ся в громадку, повитали его біднї людиска окликом радости а старий мореплавець відклонив ся їм за то, та аж шапку здоймив.

Перехилив ся через корабель та глянув на скалу а відтак сказав сам до себе: Не дістанесь вже оно на чисту воду! А відтак обернув ся і крикнув: Спускайте якорі!

Не одному на той приказ пішов морос по тїлї, але якорі в кілька хвиль впали у воду і зачепились. Всї сподїваючись сильного потрясеня зловили ся руками за що хто міг. Корабель спинив ся, але так нагло, що затріщали в нім всї бальки; линви пукають одна за другою, а кружела летять в гори мов дощем та ще й розривають вітрила. Одного чоловіка убило. Найгрубша линва з лївого боку пукла, з правого ще держить. Передний конець корабля тріщить. Нема ратунку. Вода гонить кораблем взад і наконець стає він поперек підводної лави та хилить ся на бік, то підносить ся, то знову поринає у воду, гине як то біднє звіря, що загибаючи ще кидає собою. Але вітер мусить преці раз попустити і море мусить успокоїти ся. Ну, тогди буде „Ґалятея“ виглядати з води і спокійно собі лежати — дїйсно так, як собі того бажав єї властитель, як „живописний“ розбиток.

Фірма „Руін і Спілка“ читала під ту пору дуже пильно вісти про кораблї та одного дня дочитала ся під рубрикою „Нещасливі пригоди“ такої вісти:

„Мінїсой, Малєдиви [2]) — Корабель „Ґалятея“ розбив ся вчерашної ночи на полудневих скалах. Вся залога уратувала ся крім одного капітана Джона Андерзона, котрого убило спадаюче кружело“.

Честні властителї ані не сподївали ся такого доброго кінця. Все пішло „гладко“, а найбільше то їх тїшило, що не жив той, котрий би був міг щось розповісти; але мимо того жалували они вірного слуги, бо так преці потреба, коли стала ся нещаслива пригода. В души були они раді з того, що завітних 3000 фунтів штерлїнґів не піде в чужі руки, бо капітан Андерзон не мав нїякої родини; а коли-б мав, то панове Руін і Спілка казали, що певно дали би запомогу родинї. Але добре стало ся, що капітан не женив ся. Тепер ще оставало ся лиш одно: відобрати асекурацийну суму і жити собі тихо і спокійно.

І було би так стало ся, коли-б вечірні ґазети не були принесли вісти, котра певно була для них більшою несподїванкою, а котру так само цїлаво читали як вість про розбите корабля. А вість була така:

Розійшлась чутка, котра, як кажуть, есть правдива, що товариство для обезпеченя кораблїв „Нептун“ збанкротувало і платить лиш 6 пенсів [3]) за фунт штерлїнґів.

Панове Руін і Спілка ведуть ще й дальше інтереси, але їх контора знаходить ся десь далеко від середини міста в якімсь заулку і на найвисшім поверсї многоповерхого дому.

---

[2]) Мінїсой або Мінкат маленький островець в громадї малих островів, званих Малєдівами в Індийскім океанї на захід від побережа передної Індиї і острова Цейльона.

[3]) Пенс (pence, множина від penny = фених); пенні (феник анґлийский) має около 5 кр., а фунт штерлїнґів около 11 зр.

Старшого лікаря штабового
Дра Мільнера

Ін'єкциї і пігулки

для старих і молодих мужчин, найлучші замість копаїви, кубеби і перел сантальових все на складі Nr. 1) для сьвіжо повставших терпівь по ціві 1 зр. 60 кр., Nr. 2) для застарілих хронічних терпінь по ціві 2 зр. 50 кр. Почтою о 25 кр. більше. В аптиці сьв. Юрия у Відни V./2 Wienergasse 33, куди замовлене належить адресувати. Гроші наперед переказом. Склад у Львові в аптвці п. Міколяша.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начине кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом Б. І. Вебера.